

ČTENÁŘSKÉ

TOULKY OKOLÍM

Svitav

 **MĚSTSKÁ
KNIHOVNA**
VE SVITAVÁCH

Etapová hra Čtenářské toulky okolím Svitav zahrnuje 4 části, které vám mohou být inspirací pro 4 celodenní výlety.

Hra má za cíl spojit výlet s plněním úkolů na základě kratších knižních ukázek, které jsou zároveň spojené s místem, které při hře navštívíte. Místo je potřeba najít podle daných souřadnic GPS - například pomocí stránky www.mapy.cz.

Texty k určenému místu si stáhněte, vytiskněte nebo uložte ve svém telefonu a přečtěte s dětmi přímo na určeném místě. Můžete si je přečíst předem doma, ale úkol tak ztratí své kouzlo. Vytiskněte si hrací kartu, která je na konci tohoto dokumentu. Vyzvednout si ji lze také v knihovně.

Vyplněnou hrací kartu doneste do knihovny nejpozději do pondělí 20. září 2021. Deset soutěžních týmů vylosujeme a začátkem října jim předáme knižní odměnu.

Kromě zadaných úkolů jsme k jednotlivým místům připojili i další možné (nepovinné) aktivity, které vám mohou zpestřit prázdninové dny. Jakékoli dotazy ke hře i další informace vám rádi zodpovíme přímo v knihovně.

Čtenářské toulky okolím Svitav, přehled míst, která byste měli navštívit. Pořadí si určujte sami podle počasí a nálady, nejdelší 2. výlet si můžete rozdělit do dvou polodenních.

Tip na aplikaci použitelnou v této hře

Odkazy jsou v tomto textu uloženy i v QR kódech. Aplikace se jmenuje **Skener QR a čárových kódů** a můžete si ji stáhnout z Goole Play. Použití této aplikace je velmi snadné. Jednoduše namíříte na QR kód, který chcete oskenovat a aplikace jej automaticky rozpozná a oskenuje. Nemusíte mačkat žádná tlačítka, fotografovat, ani přibližovat kód.

1. VÝLET

MÍSTO - HŘEBEČSKÁ DŮLNÍ STEZKA / GPS 49.7664689 N, 16.5826411 E

Kahan - hornické osobní zavěšovací svítilno.

Fárat - znamená sestupovat, sjíždět do dolu, popřípadě vyjíždět z něho a nebo pracovat v dole. Sloveso fárat se v češtině vyskytuje v úzce vymezeném významovém okruhu pouze v souvislosti s hornictvím.

Jak permoníci hráli pro děti havířů stínové divadlo

V neděli dopoledne pořádali Světýlko a Fous pro havíře a jejich dítky představení svého stínového divadla. Těm malým připadalo divadlo hluboko pod zemí jako

něco navýsost pozoruhodného až tajemného. Co všechno slyšely vyprávět od tátů o obou permonících a teď je mají možnost poznat na vlastní oči. Světýlko připomínal Fousovi: „Musíš pořádně profouknout hořák kahanu, abychom si neudělali ostudu.“ A pro sebe dodal: „Co ten chudák kahan musí všechno vydržet. Ve všední dny svítí při havířině a v neděli, když už by měl odpočívat, vzpomene si Fous na své stínové divadlo a ty, milý kahánku, abys svítil zase.“ Pod místem, kde havíři říkali U křížku, byl ve skále vysekán malý půlkruhový plácek, který permoníci narychlo vymetli a nanosili sem dřevěné lavice. Stěnu pod hledištěm nabílili a okolo rozvěsili cedulky. Pozor, čerstvě natřeno!

Byl ten den o permonické představení velký zájem. Havíři s dětmi i všelijací další lidé, kteří nikdy nefárali, se tlačili u řimbabské klece, aby včas sjeli do podzemí a měli dobrý výhled na promítací stěnu. Světýlko stál před divadlem ve sváteční kamizolce, každého pozdravil hornickým zdařbůh, uklonil se a řekl: „Vítám vás v našem divadle, raďte prosím zaujmout své místo, představení co nevidět začne.“ Fous zatím postavil kahan na stojánek, posadil se před něj na dřevěnou trojnožku a urovnával si v mošně své divadelní pomůcky. Byl to brambor, který vypadal jako rozkročený panák, dále dlouhý husí brk, kolík na prádlo, hřebínek, sada krabiček a koleček. Teď už bylo hlediště plné diváků. Všichni zmlkli, představení začalo. Světýlko předčítal příběh o Čeňkovi a zaječici Vlastě. Na bílé stěně se postupně objevovali hlavní herci, ušatci Čeněk a Vlasta. To vše pomocí stínu Fousových rukou, dlaní a prstů. Děti tleskaly, děj pokračoval... Dětem se příběh líbil. Když Světýlko dočetl, tleskaly a volaly, aby Fous ještě něco předvedl.

Fous se jen na oko nechal přemlouvav, na přání ještě jednou ukázal zajíce Čeňka, jak sedí na kole a stříhá ušima. Nedaleko místa, kde permoníci hráli svoje divadlo, na konci nízké chodbičky, kde se už léta nekutalo, spal zimním spánkem medvěd Bartoloměj. Spal tvrdě ve svém doupěti, ale když zaslechl tleskot a jásání dětí, rozmrzele vylezl a pustil se směrem k místu, odkud se ozýval hluk. „Kdopak si dovolil rušit mě ze spánku?“ bručel Bartoloměj. Fous právě jako přídavek předváděl na přání dětí různá zvířata. „Fousi, udělej mi, prosím, labuť,“ volal Jirka Pilous. Na stěně se ale místo labutě objevila ohromná medvědí hlava. Děti se smály a ukazovaly: „To je přece medvěd!“ Ale smích brzy přestal. Ozvalo se hrozivé zabručení a pak mohutný dupot. Havíři popadli svá dítka do náručí, a než bys řekl švec, bylo divadlo úplně prázdné. I Světýlko a Fous vylezli po žebříku až ke stropu a odtamtud pozorovali, jak se Bartoloměj obrátil a s brumláním vrátil do svého brlohu ve skále. Jen co medvěd zmizel, dostal Fous kuráž. „To je toho, takového medvěda bych uměl předvést taky. Možná i většího, že mě to nenapadlo hned, Bartoloměj by z něho dostal strach a to bychom se potom všichni nasmáli, jak by utíkal!“

(R. Lukeš: Hornické pohádky, str. 93-97 / zkráceno)

Úkol z místa čtení: Kdyby na každém železném schodu sedělo jedno havířské dítě, kolik diváků by měli Fous se Světýlkem na představení? Počet doplňte do hrací karty.

Tip na další činnosti:

Na Hřebečské dluňní stezce můžete navštívit i další místa:

https://www.denik.cz/infocentra_sezona/hrebecske-dulni-stezky-oslavily-pate-vyroci-20150731.html.

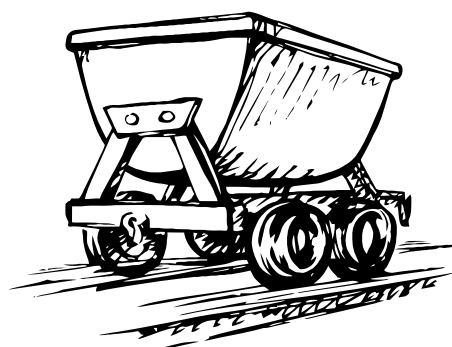
Pokud byste chtěli sami večer uspořádat malé stínové divadelní představení, zde máte jeden z návodů jak na to:

<https://liborcermak.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=387531>.

Složitější návod pro deštivé odpoledne najdete zde:

<https://cs.puntomariner.com/how-to-make-a-theater/>.

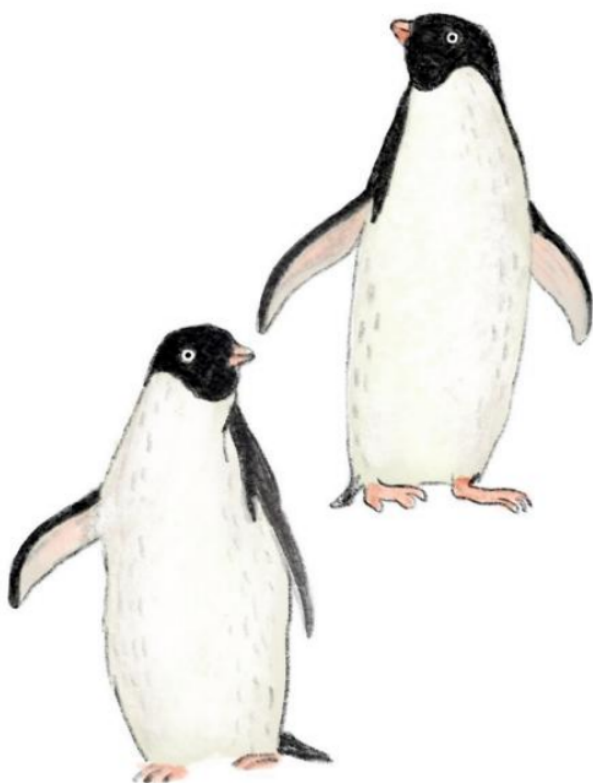
2. VÝLET

MÍSTO - PARK PATRIOTŮ A U VENDOLÍ / GPS: 49.7482361 N, 16.4603033 E

Antarktida - je kontinent a zároveň je tak pojmenována jižní polární oblast rozprostírající se kolem jižního pólu Země. Krajina i podnebí jsou v Antarktidě natolik drsné, že se tu žádní lidé nikdy neusadili natrvalo. Jedinými obyvateli tohoto kontinentu jsou vědci, kteří tu pracují na výzkumných projektech.

Stela v zemi tučňáků

Druhý den jsme měli zahájit naši velkou výpravu za tučňáky císařskými. Jejich kolonie se nachází na několika místech v Antarktidě. Ta nejpočetnější je u Rossova moře na jihu, kam jsme také měli namířeno.

Hned ráno jsme si sbalili všechny věci a helikoptérou se vypravili do míst, kde to maminka dobře znala... Vystoupili jsme a zamávali pilotovi, který se opět vznesl do vzduchu a odletěl. Na světě jsme najednou byli jenom my tři. A v dálce kolonie tučňáků. Maminka dala mně a tátovi pusy. Zpočátku jsem měla strach se k tučňákům přiblížit, ale maminka mi dodala odvalu. Nejdříve si nás všimla šedivá rozčepýřená mláděta, která k nám bezelstně přispěchala a začala si nás zblízka prohlížet. Potom se připojili i dospělí tučňáci. Několik z nich se vydalo za maminkou, a ta je začala fotografovat. Připadalo mi, že se

k ní chovají jako ke staré známé. Dospělí ptáci mi sahalí po ramena. Byli stejně vysocí jako druháci, kteří nás občas ve škole předbíhali ve frontě na oběd. „Máme obrovské štěstí. Budeme svědky něčeho mimořádného,“ řekla maminka a ukázala na početnou skupinu dospělých tučňáků, kteří právě odcházeli pryč. Za sebou nechávali rozčepýřená mláděta. „Oni je tu nechají?“ vylétlo ze mě. Nedokázala jsem pochopit, proč to dělají. „Ano, nechají. Ale jenom proto, aby se mláděta osamostatnila a vydala se k moři za potravou. Ještě neví, že umí plavat. Až to zjistí, jejich život dostane nový smysl,“ prozradila nám maminka...

Další den se ukázalo, že mládětatům koluje v žilách odvaha. Po probuzení už byla velká část opeřenců na cestě k moři. Rychle jsme se vydali za nimi. Když jsme je dohnali, tatínek prohlásil, že to nepřipomíná opuštěný kontinent, ale dálnici. Ušli jsme společně spoustu kilometrů a ani jeden z nás nepromluvil. Všichni jsme si užívali, že můžeme být součástí něčeho tak velkolepého.

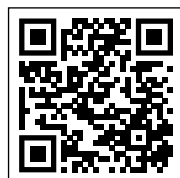

U moře nastalo další rozhodování. Zatímco dospělí tučňáci už švitořili v moři, mladí se neměli k tomu udělat první krok a vyměnit pevnou zem za ledovou vodu. Neutopí se? A jak se vlastně dostanou zase na pevninu? Strach jsem prožívala spolu s nimi. Ale zároveň jsem věděla, že ačkoliv to jsou ptáci, tak jestli něco neumí, je to létání. Plavci jsou ovšem skvělí. S odvahou prvního se za chvíli rozhoupali i ostatní. Do moře popadali jako hrušky. Bylo znát, že jejich nejistota trvala jen několik vteřin. Vzápětí se jako potápky vydali na průzkum mořských hlubin. Spoušť na foťáku cvakala a maminka byla jako ve snách.

(T. Pařízková: *Stela v zemi tučňáků*, str. 75-80)

Úkol z místa čtení: Jak je velký tučňák císařský, který patří mezi největší druh tučňáků, zaznělo v ukázce. Zkuste změřit výšku tučňáků v Parku patriotů a napište do hrací karty, zda by to mohl být právě tento druh.

Tip na další činnosti:

Ve stejné knížce se informace o tučňákovi císařském můžete dočíst na str. 20-22 nebo na: <https://ostrovzvirat.cz/tucnak-cisarsky/>.

Také si můžete povědět, jak se liší Arktida a Antarktida.

GPS: 49.7500903 N, 16.4511269 E

Úkol: Přečtěte si uvedené veršované hádanky a do hrací karty doplňte odpovědi.

1. Lidé stojí v koši,
větru plné uši.
Mezi mraky slalom
užívá si ....

2. Co to hučí nad lesem?
Divný čmelák letí sem.
S vichrem sedne za kurník
vypne motor ....

3. Pilot v práci lítá,
letišť ho vítá.
Zas to dobře dopadlo,
přistál on i ....

4. Z lesa klády tahá,
v blátě nezaváhá.
Velká kola, silný motor,
těžkou práci umí ....

5. Na palubě kapitán,
jako celé řeky pán.
Po břehu jen chodí,
blíží se k nám ....

6. Zedníci tu spolu,
staví novou školu.
S betonem je makačka,
míchá jim ho ....

7. Oheň nebo vodní zrada,
jedou rychle, tradá, tradá.
Někde někdo zakřičí,
pozor, to jsou ....

8. Na dráty se napojí,
v tunelu se nebojí.
Na nádraží pak
zastaví nám ....

9. Nemá střechu, nemá dveře,
jen se mihne kolem keře.
Do zimy i do horka
sveze pána ....

10. Máma radí, táta řídí,
kam přijedem obdiv sklídí.
Jak rodinné zlato
máme naše ....

(R. Škaloudová a P. Koutský: *Říkačky o autech a strojích*)

Nepovinný úkol: Poznáte ukázkou z knížky jednoho svitavského autora? Do hrací karty napište jeho jméno, případně název knížky, ze které je ukázka.

Arny měl úžasného kamaráda – vrabčáka Zílu. Zíla přespával v autodílně a se vším si vždy věděl rady. Neměl vůbec smysl pro humor, ale přesto se s ním Arny nikdy nenudil. ... „Víš co? Poslouchej – postavíme si auťák.“ „Ach jo, ...cože si postavíš?“ „Ne já, ale my – my si postavíme auto, malý, rychlý, krásný žihadlo.“ „A to jde?“ „Víš, co říká Pucejř? Všechno jde.“

Knížka skutečně popisuje, jak si postavili kabriolet.

Úkol: Víte, co je to kabriolet? Nakreslete vaši rodinu v kabrioletu, ve kterém jedete na prázdninový výlet a napište cíl vaší cesty.

GPS: 49.7291333 N, 16.4088128 E

Vábení

Lišajové, šedé můry,
za soumraku létají.
Křídla mají v barvě kůry,
na které se skrývají.
Světlo protlo hloubku noci,
chvěje se a mihotá.
Lišaje má ve své moci,
je pánem jejich života.

Dinosauři

V dávných dobách,
lidé drazí,
žili na zemi jen plazi.
Dinosauři,
to jsou oni,
byli větší než mamuti a sloni.
Krutý osud zastihl je,
žádný z nich již nežije.
Po těch obrech,
je to k zlosti,
zůstaly jen bílé kosti.

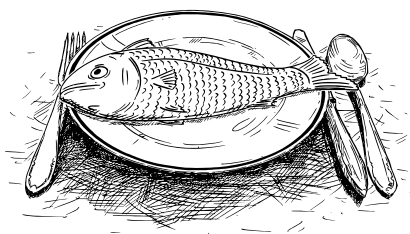
Kočka Mína

Vesnická kočka jménem Mína,
má moc ráda Antonína.
To je kocour, bydlí v Praze
a je černý jako saze.
Často za ním jezdí Mína,
schází se s ním u komína.
A že nezná nouzi s bídou,
jezdí vlakem první třídou.

Ryba a rak

Ryba sleduje hladinu,
vidí tam viset svačinu.
Na jednom vlasci červíček,
na druhém žlutý knedlíček.
Varuje rybu chytrý ráček:
„Nejez to, bude v tom háček“!
Neposlechla, je to k pláči,
a teď skončí na pekáči.

Hrášky

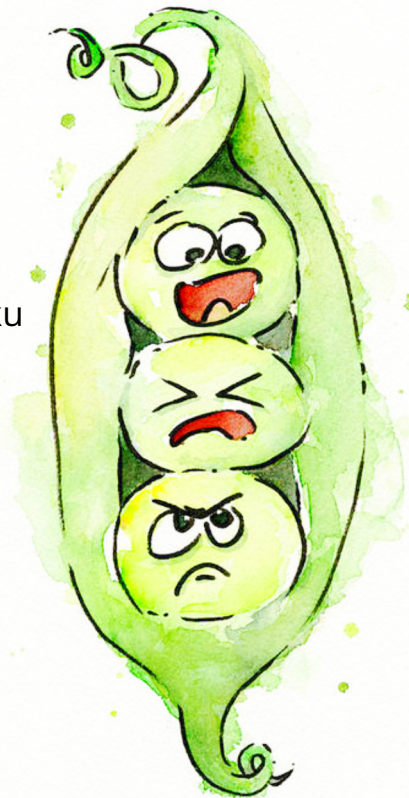
Koukni na ty brášky,
jsou to malé hrášky.
V lusku pěkně zrají
a rádi si hrají.
Hlavy mají zelené,
hry zas vykutálené.
Z lusku na zem skočí,
zazáří jim oči.
Ty zelené hlavičky
budou si hrát kuličky.
Protože žádné nemají,
sebe do důlku cvrnkají.

Počítání mraků

Rozhlíží se kolem sebe,
pozoruje modré nebe,
holubička Anička.
Holoubek Toník všiml si taky,
že po nebi plují mraky.
Jako lodě po vodě.
Napadlo je, že si budou hrát,
zda je zvládnou spočítat.
Všechny mráčky i obláčky.
Vítr je však podfoukl
a mraky jim odfoukl
někam do hor, za obzor.
Až na nebi budou mraky,
zkusíte to taky?

Hádanka

Kdopak mi asi poví,
která parádnice
tak hezky si v mechu hoví
ve stínu borovice?
Má červenou barvu na klobouku
od jahod půjčenou,
ozdobu z puntíků od pavouků
utkanou.
Z ranní mlhy sukničku
bílou s krajkami.
Líbí se všem, i sluníčku,
co svítí nad námi.

(I. Ričlová: *Básničky plné barev*, E. Stará: *Každý bulí nad cibulí*, str. 72)

Úkol z místa čtení: Stavba, kterou jste na určeném místě objevili má půdorys, který se v geometrii označuje jako _____. Pokud jste si stavbu dobře prohlédli i uvnitř, určitě budete vědět, která z uvedených básniček je tu jaksí navíc. Nějakým způsobem se ke stavbě nehodí (napovědět by vám mělo podtržení slov).

Tip na další činnosti:

Zahrajte si jako rodina retro turnaj ve cvrnkání kuliček do důlku (viz básnička **O hrášku**).

Můžete se také naučit poznávat mraky
<http://metmladez.wz.cz/metdeti/i16.htm>
a podle toho určovat počasí (viz básnička **Počítání mraků**).

GPS: 49.7295833 N, 16.3834000 E / text na panelu u daného místa

Ve Vendolí můžete ještě navštívit **Cikánčinu studánku** a splnit nepovinný úkol.

U studánky najdete na panelu pověst, kterou si rovněž můžete přečíst a v níž najdete odpověď na jednu z nepovinných otázek.

3. VÝLET

MÍSTO - KUKLE / GPS: 49.7947231 N, 16.4173436 E

Zpívající kotlík

V lese je báječný klid. Vítek o tom věděl své. Každé prázdniny vyrážel někam do přírody. Někdy spal pod stanem a jindy jenom ve spacáku pod stromem. Sbíral

lesní plody a jídlo si vařil v kotlíku. Ten nebyl jen tak obyčejný. Za ta léta strávená s Vítkem se naučil zpívat. Vítek si totiž při každém vaření prozpěvoval. Tak se to naučil od maminky. V kotlíku to bublalo, poklička poskakovala a pára pod ní vydávala zvuk, jako kdyby si notovala spolu s Vítkem. Vítek měl svůj kotlík moc rád. Nedal na něj dopustit. Po každém vaření ho pochválil za skvělé jídlo a pořádně ho vycídl. Jednou si uvařil večeři, a protože byl unavený, nesnědl všechno. Zbytek si chtěl nechat v kotlíku do rána. Zalezl si do stanu, který si postavil hned vedle ohniště, a během chvilky usnul. Spal tvrdě. Nevšiml si, že mu přes noc

jeho kotlík zmizel. Když se ráno probudil a otevřel stan, myslel si, že se mu to jenom zdá. Jeho kotlík byl pryč. Vystřelil ze stanu a ohmatával okolí ohniště. Chtěl se přesvědčit, jestli to nebyl jenom zlý sen. Nebyl. Kotlík byl skutečně pryč. "Co si teď počnu?" lamentoval Vítek. Po chvíli smutnění se ale rozhodl, že s tím něco udělá. Pokusí se zloděje vypátrat a kotlík získá zpět. Dobře si prohlédl okolí ohniště. Nejdříve se díval po zvířecích stopách. Ať se díval, jak se díval, žádnou zvířecí stopu neobjevil. Všiml si ale otisku podrážky. Nejdříve si myslel, že patří jemu, ale když se podíval důkladněji, bylo mu jasné, že jeho stopy to nejsou. Kotlík vzal nejspíš nějaký člověk. Vyrazil tedy po stopách. Dovedly ho až k místu, kde tábořila skupinka lidí. "Ahoj," pozdravil je Vítek horalským způsobem. Oni na něj pohlédli, ale pozdrav mu neopětovali. "Co chceš?" zeptal se jeden z nich. "Hledám svůj kotlík," odpověděl Vítek. "Tady ho hledat nemusíš, tady není," odpověděl mu druhý muž s dlouhým, ale řídkým plnovousem. "Není to obyčejný kotlík," nedal se odbýt Vítek. "Ať je klidně ze zlata, ale tady není. Neslyšel jsi?" obořil se na něj třetí muž. "Ale stopy mě zavedly až sem," řekl nebojácně Vítek. "Upaluj, jestli je ti život milý!" rozkřikl se čtvrtý muž. Vítek neutekl. Místo toho začal zpívat písničku, kterou si spolu se svým kotlíkem broukali při vaření. Z hromady listí se začala ozývat stejná melodie. Nebylo pochyb, že je to Vítkův kotlík. Muži na sebe rozpačitě pohlédli.

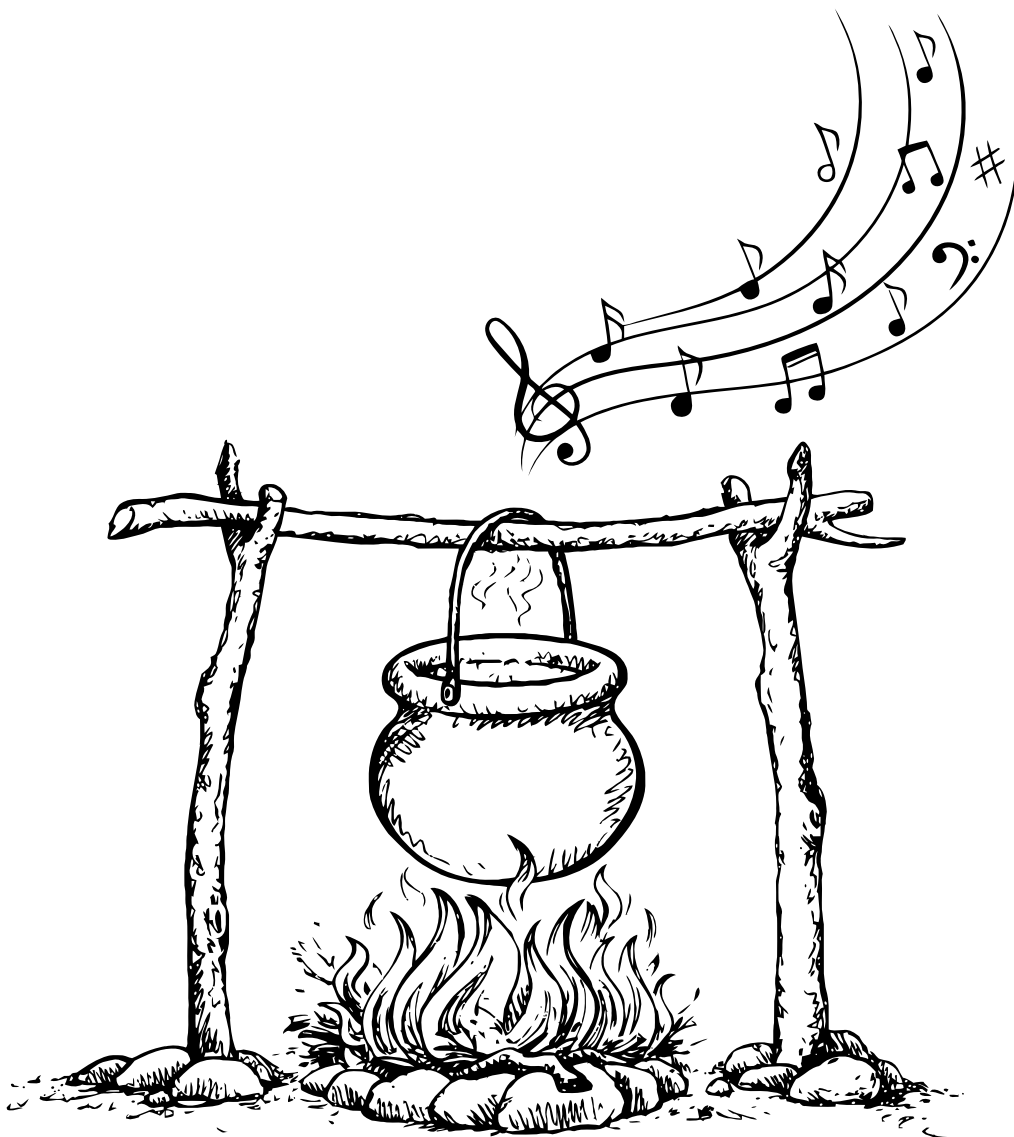
"Vraťte mi můj kotlík!" požádal je důrazně Vítek. Muži se zvedli ze země, kde před tím seděli nebo leželi, a už se chtěli na Vítku vrhnout, ale naštěstí se z listí vyhrabal i kotlík. Hned přiskočil Vítkovi na pomoc. Zlostí se rozžhavl a jednoho darebáka popálil. Dalšímu přiskřípl prsty, jiného praštil pokličkou a čtvrtý raději sám utekl. Vítek nemusel dělat vůbec nic. Kotlík sám skočil Vítkovi do náruče a už se těšil, až si spolu uvaří další dobré jídlo, u kterého si budou hezky prozpěvovat.

(Z. Pospíšilová: Prázdninové pohádky, str.106-110)

Úkol z místa čtení: Vyfoťte si z místa nějaký zajímavý obrázek, který nám můžete poslat. A napište recept na dobré jídlo, do kterého byste mohli použít věci, které zde vidíte. (Samozřejmě v jiné podobě než jsou zde).

Tip na další činnost:

Vymyslete, kterou písničku byste naučili zpívat svůj „čarovný“ kotlík.

4. VÝLET

MÍSTO - BŘEZOVÁ NAD SVITAVOU / GPS: 49.6328392 N, 16.5062917 E

Dobrodružný výlet

Eliška s Katkou potichu seděly vedle svých pasoucích se poníků a Janek byl neposedný. „To je nuda," stěžoval si. „Pojďme to tu prozkoumat." Eliška se

nervózně podívala do tmy v nitru jeskyně a zakroutila hlavou. „To by nešlo. Rozhodně ne bez světla." „Já mám ve své kápézetce baterku," řekl Janek. „Ve svém čem?" nechápala Katka. „KPZ. Krabička poslední záchrany." opakoval Janek a vytáhl z batohu plastovou krabičku. „Každý dobrý průzkumník má kápézetku. Četl jsem o tom na internetu." Janek pyšně odkryl víko a začal vytahovat obsah. „Tohle je speciální průzkumnická extra bílá extra viditelná křída, tady speciální výživná čokoládová tyčinka speciálně vyvinutá pro případ rizika smrti, klubko pevného provázku, reflexní pásy pro případ pochodu v noci po

silnici...a tohle je moje baterka." „Speciální průzkumnická?" ptala se Eliška. „Ne," odpověděl Janek. „Pouze voděvzdorná a odolná proti otřesu a nárazu." Jak tak vykládal, rozsvítil ji a kužel světla ozářil jeskyni. Potom se z ničeho nic odmlčel a s vykulenýma očima zíral kamsi dozadu. „Jé!" vykřikl. „Tamhle úplně na konci jeskyně něco je!" Janek s baterkou v ruce se rozběhl do tmy. „Pojďte sem!" volal. „Tohle musíte vidět!" „Je to živé?" ptala se Eliška nejistě. „Ne," odpověděl Janek. „Víš to určitě?" ujišťovala se Katka. „Jasně, že jo," řekl Janek s rostoucí netrpělivostí. Eliška s Katkou došly pomalu k osvětlenému místu. Žádná příšera se neobjevila. Janek našel vchod do dlouhého temného tunelu. Eliščin strach se proměnil ve zvědavost. „Kam to asi tak vede?" zajímalo ji. „To musíme zjistit," rozhodl Janek. „Když jsme našli tajnou chodbu, musíme jí projít." Eliška se pousmála. Zkoumání tunelu se zdálo být mnohem zábavnější než jen čekání v jeskyni. Katce se to příliš nezdálo. „A co když se ztratíme? Nerada bych tady zůstala napořád." „Proto má u sebe každý dobrý průzkumník tohle," řekl Janek a vytáhl z krabičky poslední záchrany křídu. „Budeme cestou dělat na zdech křížky, takže když bude třeba, cestu zpátky najdeme podle nich." „Myslíte si, že je to Andělská?" zeptala se zezadu Katka. „Možná jo," řekla Eliška. „Ale není to jisté," uzemnil ji Janek. „Četl jsem na internetu, že tajné chodby u moře většinou kopali piráti a pašeráci. O králích se tam

nic nepsalo." Dlouho šli potichu s pravidelnými zastávkami, na kterých Janek kreslil na zeď křížky. Čím hlouběji se dostávali, tím méně původního nadšení Elišce zbývalo. Nelíbil se jí ani úzký tunel, ani ozvěna, která provázela každý jejich krok, ani tma, která byla všude kolem nevelkého kužele světla. „Kéž bychom byli kdekoli jinde než tady,“ zaúpěla Katka. „Bolí mě nohy.“ „Mě taky,“ souhlasila Eliška. „Připadá mi, že už jdeme celou věčnost.“ „Ne,“ vložil se do hovoru děvčat Janek a znovu pohlédl na hodinky. „Jdeme teprve sedmnáct a půl minuty.“ Vtom si Eliška všimla, že světlo baterky už není tak ostré jako předtím. „Co se stalo s tvou baterkou?“ zeptala se polekaně. Janek se podíval na žárovku a povzdechl si. „Myslím, že jí dochází baterky.“ „To by snad měly vydržet déle, ne?“ namítla Katka. Janek se zhluboka nadechl. „Asi jsem s ní neměl tolik hrát stínové divadlo. Podívejte, když takhle ohnu prsty, vypadá jako perfektní zajíc.“ Na Elišku to nijak nezapůsobilo. Jediné, co ji zajímalo, bylo dostat se ven z tunelu dřív, než se baterky vybijí úplně. „Vydrží nám to na cestu zpátky do jeskyně?“ zeptala se. „To snad jo, jestli si pospíšíme,“ řekl nejistě Janek. „Podívejte, se nějak rozšířila.“ „Tak už pojďme raději zpět.“ Eliška se zkusila otočit. Janek si ale s baterkou začal prohlížet okolní zdi. „Na jeskyni to tu je nějaké moc čtvercové,“ přemýšlel nahlas. „Bude to nejspíš nějaká tajná místnost.“ „Předpokládám, že na konci tajné chodby většinou bývá tajná místnost,“ protáhla obličej Eliška. „Ale nejsou tady dveře,“ vzdychla Katka. „Nevede odsud cesta ven a pokud zhasne baterka, budeme tady uvěznění navždycky.“ Eliška si všimla, že protější stěna je hladší než ty ostatní. Došla až k ní a rukama ohmatávala její povrch. „Tahle zeď je dřevěná,“ volala a v hlase měla náznak vítězství. „Možná, že celá tahle zeď jsou jedny velké dveře.“ Pak zavadila rukou o něco hladkého a kulatého. Vší silou tím otočila, a když se ozvalo hlasité cvaknutí, pocítila ohromnou úlevu. Zeď se pomalu otevírala a do temné místnosti se začalo vlévat světlo. Eliška musela zavřít oči, protože po pobytu v temném tunelu je ostrá záře dráždila. Když je znovu otevřela, zůstala překvapeně stát. Ocitla se....

(D. Kimpton: Eliška a tajná jeskyně / upraveno)

Úkol z místa čtení: Zkuste sami vymyslet, co asi děti na konci temné místnosti objevily. Cíl dnešního výletu vám v tom může být inspirací. Závěr příběhu, který jste doplnili, nám můžete poslat. Věděli byste, který pan spisovatel je autorem klasické KPZ, o které se děti v ukázce zmiňují? Pokud ne, nevadí. Místo toho napište nejméně 3 věci, které bychom si měli vzít s sebou na jakýkoli celodenní výlet do přírody.

Co skutečně Eliška s kamarády na konci jeskyně objevili, si můžete dočíst v knížce:
Kimpton, Diana: Eliška a tajná jeskyně.

Tip na další činnosti:

Geocaching - je hra na pomezí sportu a turistiky, která spočívá v použití navigačního globálního družicového polohového systému při hledání skryté schránky nazývané cache (keška), o níž jsou známy její zeměpisné souřadnice. Při hledání se používají turistické navigační přístroje či chytré telefony.

Čertovy díry (v blízkosti cíle tohoto výletu je i skrytá "keška")

Vstup do jeskyně je možný jedním ze tří vchodů.

<https://mapy.cz/zakladni?x=16.5067362&y=49.6329720&z=17&source=base&id=2113986>

Kaple sv. Františka Xaverského

Pokud pojedete na kole, prohlédněte si kapličku zmizelé obce Muzlov.

<https://mapy.cz/zakladni?x=16.4847507&y=49.6613817&z=17&source=base&id=2077116>

Rozhledna Járy Cimrmana

Výlet můžete spojit s návštěvou Cimrmanovy rozhledny.

<https://mapy.cz/zakladni?x=16.5119700&y=49.6470463&z=17&source=base&id=1912852>

Lesní lanový park

Své dovednosti si můžete vyzkoušet v lanovém parku pod rozhlednou.

<https://mapy.cz/zakladni?x=16.5067362&y=49.6329720&z=17&source=base&id=2113986>

Březovský trail

K dispozici jsou celkem tři dráhy. Sjedete je i na kole bez zadního odpružení a na modrou mohou bez obav vjet i začátečníci nebo děti.

<https://www.trailhunter.cz/brezovsky-trail/>

HRACÍ KARTA - ČTENÁŘSKÉ TOULKY OKOLÍM SVITAV

Jména soutěžících

1. VÝLET - GPS: 49.7664689 N, 16.5826411 E / místo
Permoníci by měli na představení diváků.

2. VÝLET - GPS: 49.7482361 N, 16.4603033 E / místo
Naměřili jsme výšku cm. Mohl / nemohl by to být druh, o kterém se v ukázce píše.

GPS: 49.7500903 N, 16.4511269 E / místo

V hádankách jsme našli tyto dopravní prostředky

1. <input type="text"/>	4. <input type="text"/>	7. <input type="text"/>	10. <input type="text"/>
2. <input type="text"/>	5. <input type="text"/>	8. <input type="text"/>	
3. <input type="text"/>	6. <input type="text"/>	9. <input type="text"/>	

Nepovinný úkol: Z jaké knížky je ukázka?

Název Autor

(obrázek vaší rodiny v kabrioletu nakreslete a přiložte k této kartě až ji budete odevzdávat)

GPS: 49.7291333 N, 16.4088128 E / místo

Stavba připomíná tento geometrický útvar
Podle našeho mínění mezi básničky nepatří ta o

Nepovinný úkol:

GPS: 49.7295833 N, 16.3834000 E / místo

Studánka má hloubku metrů.

Ve Vendolí bylo kdysi mlýnů.

3. VÝLET - GPS: 49.7947231 N, 16.4173436 E / místo

Náš recept jsme nazvali:

(recept a případnou fotografii z místa pošlete na email: so@booksy.cz)

4. VÝLET - GPS: 49.6328392 N, 16.5062917 E / místo

Eliška s kamarády na konci cesty objevili

(konec příběhu nám můžete zaslat na email: so@booksy.cz)

Autorem klasické KPZ je

Nikdy bychom v ní neměli zapomenout mít:

1. 2. 3.